

Con bò vàng ở Bê-tên

Huỳnh Thúc Khải

Kính báo

Anh chị em thân mến!

Chúng ta đang sống trong một thời điểm mà bối cảnh của nó xét về nhiều mặt: xã hội, tôn giáo, thuộc linh... rất giống với bối cảnh xã hội Y-sơ-ra-ên – vương quốc phía Bắc dưới thời của vua Giê-rô-bô-am. Hội Thánh thật của Chúa ngày nay đang ở trong ảnh hưởng của "linh tôn giáo", "linh ma-môn" và bị sự kiểm soát bởi quyền lực của con người, trong đó có giáo quyền lẫn "Sê-sa quyền." Do đó, trong bài chia sẻ này tôi mong anh chị em thấy được bản chất thật của bối cảnh 'xã hội - tôn giáo' mà chúng ta đang trải qua. Nó là mặt trái của những gì mà nhiều người, trong cũng như ngoài nước, nhìn thấy về Hội Thánh của Chúa. Nếu như một trăm tiên tri của Chúa dưới thời của vua A-háp cùng với Ê-li phải chạy trốn và sống chui nhủi như những con chuột trong hai cái hang, họ phải sống bằng chế độ "ăn đong, uống lường" thế nào, thì **Hội Thánh và những tội tố thật của Chúa ngày nay cũng rơi vào tình trạng giống như vậy.** Còn những gì con dân Chúa nhìn thấy đó chẳng qua là "bề nổi sơn phết", được đạo diễn bởi "linh tôn giáo", được thúc đẩy bởi "linh ma-môn" và được quảng bá bởi những ông "Giê-rô-bô-am" của thời nay.

Bài chia sẻ này chỉ dành cho những anh chị em trong cùng một tâm tình, chí hướng: cứu mạng và đổ nước mắt cho Hội Thánh của Chúa và cho dân tộc Việt Nam; nó cũng được dành cho những ai còn nằm trong diện "*bảy ngàn người chưa quỳ gối trước Ba-anh và môi... chưa hôn nó.*" Mong rằng anh chị em hãy nối kết với chúng tôi để chúng ta cùng nhau "**dựng lại sự đổ nát nơi nhà Y-sơ-ra-ên**" của Chúa tại Việt Nam. Bài chia sẻ này không phải là "Diễn đàn mở rộng," cho nên nếu như "chẳng may lọt vào tay" những ai không cùng quan điểm, thì xin quý vị cũng đừng có ý kiến gì, vì đây là "chuyện nội bộ của chúng tôi." Còn nếu như quý vị nào có ý kiến tích cực thật sự muốn bày tỏ thì xin cho chúng tôi biết rõ ràng quý vị là ai? Tên gì? Ở đâu? Và đang làm gì để chúng tôi sẽ cầu thay cho quý vị.

Tác giả bài này xin trân trọng kính báo!

Con bò vàng ở Bê-tên

(I Các Vua 11-13)

I. Thời thế tạo anh hùng

"Bởi vì nó đã lừa bỏ Ta..." (I Các Vua 11:23)

Sa-lô-môn là một vị vua giàu có, khôn ngoan bậc nhất thế gian, vô tiền khoáng hậu. Ông đã hai lần được Chúa hiện ra và trực tiếp nói chuyện, trao cho ông những mạc khải và cách thức để cai trị đất nước. Chúa đã căn dặn ông là phải cẩn thận đi trong đường lối của Chúa, làm theo mọi điều răn và luật pháp Chúa, hết lòng kính mến Ngài để Chúa tiếp tục ban phước cho ông và dân tộc Y-sơ-ra-ên là tuyển dân của Ngài. Vua Sa-lô-môn đã làm theo nhưng không trọn (I Các Vua 11:4). Cuối cuộc đời ông đã sa ngã, bị các hoàng hậu mà ông cưới từ các dân ngoại xúi dục, ông đã bỏ Chúa và quay sang thờ lạy hình tượng. Ông đã xây dựng những miếu thờ và thần tượng gớm ghiếc của dân Mô-áp, dân Am-môn...chọc giận Chúa. Đây là nguyên nhân chính yếu dẫn đến việc vương quốc của ông – Y-sơ-ra-ên – bị xé làm đôi. Mười chi phái phía Bắc được cai trị bởi Giê-rô-bô-am – người trước đó là đốc công

chỉ huy lực lượng dân công xây sửa thành Đa-vít cho vua Sa-lô-môn. Chi phái còn lại là Giu-đa sẽ thuộc về vương quốc phía Nam là nước Giu-đa thuộc quyền cai trị của con cháu Đa-vít.

Chính sự sa ngã của Sa-lô-môn đã tạo cơ hội cho Giê-rô-bô-am, từ một đốc công trở thành một ông vua cai trị trên một vương quốc rộng hơn, và đông dân hơn vương quốc thuộc con cháu Đa-vít: vương quốc phía Nam – Giu-đa. Giê-rô-bô-am đã được Chúa cất nhắc từ địa vị "gối rơm" trở thành "gối gấm," từ hàng thứ dân trở thành một ông vua có quyền lực, giàu sang và vinh hiển. **Thời thế đã tạo ra những "anh hùng."**

Hội Thánh của Chúa tại Việt Nam - giáo hội truyền thống CMA (Christian and Missionary Alliance) – được thành lập từ năm 1911, tính từ thời điểm Tin Lành của Chúa Jê-sus đến Việt Nam (theo cách tính của giáo hội C&MA - không chính xác cho lắm), cho đến đầu thập niên '70' thì giáo hội cũng đã hình thành và trở nên một "vương quốc" khá là "vinh hiển" và phước hạnh cho con cái Chúa tại Việt Nam. Tuy nhiên, trong cái phước hạnh và vinh hiển ấy, cũng đã xuất hiện bóng dáng của sự quan liêu, phong kiến, trịch thượng, cửa quyền... và một số 'tiêu cực' khác... Điều này đã làm hạn chế một phần nào sự phát triển của Hội Thánh Chúa, mặc dù Hội Thánh lúc đó được tự do và không thiếu về tài chánh cùng mọi phương tiện tân tiến khác. Ở một mức độ nào đó, giáo hội truyền thống (C&MA) cho đến thời điểm này, đã có **dấu hiệu của sự "sa ngã thuộc linh"**. Biến cố '75', về mặt ý nghĩa thuộc linh, nó giống như việc thành Giê-ru-sa-lem bị thất thủ trong thời của vua Sê-đê-kia, mở đầu cho một "cuộc lưu đầy sang Ba-bi-lôn của Dân Chúa". Biến cố này thực sự đã đưa Hội Thánh vào sự sàng sảy và tinh luyện! Tạ ơn Đức Chúa Trời!

Sau 'biến cố 75': "Hội Thánh Tư Gia" được Chúa đẩy lên. Từ phong trào phấn hưng cuối thập niên '80', Hội Thánh Tư Gia dần dần được tách khỏi quyền lực và sự kiểm soát của giáo hội truyền thống (C&MA). Nhiều lãnh đạo thuộc thế hệ trẻ được Chúa đẩy lên và cũng khá đầy ơn. **Thời thế đã tạo ra những "anh hùng!"**

Một mặt nào đó, các lãnh đạo trẻ thuộc "thế hệ tư gia" họ giống như vua Giê-rô-bô-am. Nếu không có sự sa ngã của vua Sa-lô-môn thì cũng "không có cửa" cho Giê-rô-bô-am lên làm vua. Cũng vậy, **nếu không có sự sa sút thuộc linh của lãnh đạo giáo hội truyền thống thì chắc chắn cũng "không có cửa" cho một số người ngày nay là "lãnh đạo các Hội Thánh Tư Gia."** Ngày nay các lãnh đạo Hội Thánh Tư Gia cần phải ngồi lại nghiên cứu và học hỏi một cách nghiêm túc, những bài học về đời sống của Giê-rô-bô-am, **bằng không thì cũng phải trả giá một cách thảm bại như chính cuộc đời của Giê-rô-bô-am! Chúa không tây vj ai hết!**

II. Người anh hùng muốn chuyển xoay thời thế

(I Các Vua 12:26-30)

1. Ý cha được nên

Từ khi nhận được khai thị từ Chúa qua tiên tri A-hi-gia, Giê-rô-bô-am đã phải bắt đầu một cuộc sống lưu vong; ông đã phải sang "tị nạn chính trị" tại Ai-cập, vì vua Sa-lô-môn đã tìm cách giết ông (I Các Vua 11:40).

Sau khi vua Sa-lô-môn băng hà, tiếp theo là một vài biến cố trong triều chính, dẫn đến một bước ngoặt là mười chi phái của Y-sơ-ra-ên đã tách ra khỏi vương quốc của Rô-bô-am - con trai vừa kế vị của Sa-lô-môn. Họ tôn Giê-rô-bô-am lên làm vua và thành lập vương quốc Y-sơ-ra-ên, biệt lập nhưng không đối lập (ít ra thì trong lúc đầu) với vương quốc phía Nam là vương quốc Giu-đa, thuộc quyền cai trị của con cháu Đa-vít. Đây cũng là ý chỉ của Chúa như Ngài đã phán qua tiên tri Sê-ma-gia: "*Việc này ấy bởi ta mà xảy đến*" (I Các Vua 12:24)...

Hội Thánh Tư Gia Việt Nam (xin gọi tắt là HTTGVN) ngay từ đầu không phải là "một đám phản loạn chống lại nhà thờ..." hay là "một lũ chó...vô chủ" như một số người xuyên tạc. Sự xuất hiện của Hội Thánh Tư Gia tại Việt Nam có hai lý do:

a) Sự yếu đuối, sa sút và một số dấu hiệu "thể tục hóa" của giới lãnh đạo giáo hội Tin Lành truyền thống (C&MA): phong kiến, trịch thượng, cửa quyền...

b) Tiếp tục rao giảng Phúc Âm để mở mang nước Chúa và cứu vớt nhiều đồng hương Việt Nam, (bên cạnh sự sa sút của giáo hội truyền thống). Đây là ý chỉ của Chúa. Như trường hợp vương quốc phía Bắc tách ra là do ý chỉ của Chúa. (Chúa vẫn thi hành ý chỉ của Ngài - rao Phúc Âm để cứu người - mặc cho tổ chức con người hư hỏng, yếu đuối và sa ngã)

Hội Thánh Tư Gia Việt Nam, về một mặt nào đó, giống như vương quốc Y-sơ-ra-ên dưới thời vua Giê-rô-bô-am - xét về mục đích và ý nghĩa - Họ được lập lên để đi theo mục đích và làm theo ý muốn của Chúa... Thế nhưng, **họ đã sớm thất bại và kết cục còn bi thảm hơn cả vương quốc Giu-đa (giáo hội Tin Lành truyền thống)**. Họ đã tự đánh mất cơ hội để "ghi bàn," mở ra một trang sử mới vẻ vang cho Hội Thánh của Chúa và phước hạnh cho dân tộc!

2. Mỗi bận tâm không cần thiết

"Hoặc nước sẽ trở về nhà Đa-vít?"

Đó là mối quan tâm hàng đầu của Giê-rô-bô-am, khi ông lên ngôi làm vua tại vương quốc phía Bắc - Y-sơ-ra-ên. Sự lo lắng trước tiên của Giê-rô-bô-am lúc bấy giờ: sợ bị mất ngôi. Về mặt chính trị, thì ông là vua của vương quốc phía Bắc một cách "danh chính ngôn thuận." Dân sự vẫn chỉ phái vẫn ở dưới quyền cai trị và sự lãnh đạo của ông. Nhưng về mặt tôn giáo và tín ngưỡng, thì dân sự vẫn còn đi xuống Giê-ru-sa-lem - kinh đô của vương quốc phía Nam - để thờ phượng Chúa và dâng tế-lễ trong đền thờ tại Giê-ru-sa-lem. Vua Giê-rô-bô-am lo ngại rằng: nếu để dân sự tiếp tục như vậy thì sẽ có một ngày lòng họ sẽ rời bỏ ông và quay về với hoàng tộc Đa-vít, và như vậy, ngai vua của ông có nguy cơ bị sập đổ... Nhưng ông quên đi rằng, chính Chúa là Đấng đã lập ông lên làm vua qua lời tiên tri của A-hi-gia và Ngài cũng hứa rằng nếu ông và con cháu ông tiếp tục đi theo đường lối và ý muốn của Chúa, thì ngôi nước của ông và con cháu ông cũng bền vững như nhà Đa-vít. Chính sự bận tâm "thiếu đức tin" và không cần thiết này đã đưa Giê-rô-bô-am vào một hành động sai lầm và tội lỗi, dẫn đến một hậu quả thảm khốc cho nhiều thế hệ về sau: Ông đã cho dựng lên **tượng bò con bằng vàng** rồi bảo rằng: **Đó là Chúa!** Đấng đã đem các người ra khỏi Ai-cập (I Các Vua 12:28)! Mục đích của ông là đoạn tuyệt dân sự khỏi mọi liên hệ với vương quốc phía Nam, để họ không còn "tơ tưởng" gì và cũng không còn có cơ hội quay về với "chủ cũ" nữa. Một mối bận tâm thiếu đức tin và một hành động hoàn toàn dựa trên "trí khôn xác thật!" Đây là bài học thất bại cho những người không tiếp tục bước đi trong đức tin, khởi đầu trong Đức Thánh Linh, nhưng lại "vậy nhờ xác thật" mà làm cho trọn công việc của Ngài:

"Sao anh em ngu muội dường ấy? Sau khi đã khởi sự nhờ Đức Thánh Linh, nay sao lại cậy xác thật mà làm cho trọn?" (Ga-la-ti 3: 3)

Mỗi bận tâm của Giê-rô-bô-am, cũng là mối bận tâm của một số lãnh đạo HTTGVN, trong thời điểm phục hưng trước đây! Họ suy nghĩ rằng nếu để Hội Thánh cứ tiếp tục sinh hoạt, thờ phượng và phát triển theo từng nhóm nhỏ tại các tư gia, thì quyền lãnh đạo của họ sẽ "không lớn" và "không vững" được. Họ phải có "tổ chức", "hệ phái", "danh xưng" rõ ràng...thì quyền lãnh đạo của họ mới "vững vàng" được (?)... họ mới có cơ hội đi ra nước ngoài mà "ăn nói" trong các hội đồng, hội nghị... họ mới có lý do để vận động tiền bạc đem về "xây dựng Hội Thánh" v.v... Chính những suy nghĩ như vậy, đã làm cho HTTGVN sớm sản sinh ra những ông "Giê-rô-bô-am" theo kiểu thời nay. Họ cũng lập lên những "con bò vàng"

rất là hiện đại và đã đưa dân sự của Chúa vào con đường phạm tội kinh hoàng trước mặt Chúa! Những "bảng tên Giáo Phái", những "bảng hiệu Tổ Chức..." ngày nay, chính là những "con bò vàng" của thời hiện đại. Rất nhiều người đã đi "thờ lạ" và "hầu việc" cho cái "bảng tên", "bảng hiệu", "Tổ Chức..." đó, mà không phải là hầu việc Đấng Christ hay Hội Thánh của Chúa, và họ cũng tự cho rằng mình đang "hầu việc Đấng Christ" (?). Ngày nay, mỗi một nhóm nhỏ HTTGVN là một "tiểu vương quốc", mà người lãnh đạo ở đó là một "ông vua." Nhà ở của họ dù rất nhỏ, vừa đủ cho một gia đình sinh hoạt gói gém, họ cũng trương lên một cái bảng thật to, để là "Văn phòng tổng hội của HT: X." (?), v.v...

Một số lãnh đạo HTTGVN thời đó, dù biết mình có sự kêu gọi của Chúa nhưng họ cũng giống như Giê-rô-bô-am, thay vì trung tín bước đi trong ơn gọi của Chúa và làm điều đẹp ý Ngài, để lại nhiều điều đẹp đẽ trong lịch sử Hội Thánh và nhiều phước hạnh cho Hội Thánh cũng như cho dân tộc, thay vì tiếp tục phục vụ hết mình cho vương quốc của Chúa, thì họ đã quay sang lo xây dựng tổ chức, củng cố địa vị... Từ sai lầm này đến sai lầm khác, họ đã tạo ra những tiền lệ xấu cho giới trẻ, cho thế hệ kế tiếp, tiếp tục chia xé thân thể của Chúa đôi khi chỉ vì một "đôi dép" hay chỉ vài "miếng bánh..."

*"Các người vì vài nắm lúa mạch, vì vài miếng bánh mì, làm ô danh ta giữa vòng dân ta. Các người đã **nói láo** với dân ta và chúng đã nghe theo..." (Ê-xê-chi-ên 13:19)*

*"Thật vậy, bởi chúng nó **lừa dối dân ta** mà rằng: Bình an; mà chẳng có bình an chi hết." (Ê-xê-chi-ên 13:10)*

3. Dùng tôn giáo phục vụ cho chính trị

*"Vua vua bàn luận và cho làm hai con bò con bằng vàng. Vua nói với dân chúng rằng: các người đi lên Giê-ru-sa-lem chỉ cho xa xôi. Hỡi Y-sơ-ra-ên đây là các thần của các người là các thần đã đưa các người ra khỏi Ai-cập. Vua đặt một con ở Bê-tên và con kia ở Đan. **Điều này đã trở thành một tội lỗi.** Vì dân chúng đi đến tận Đan để thờ lạ con bò con ấy." (I Các Vua 12:28-30)*

Từ mỗi bận tâm sợ mất ngôi, Giê-rô-bô-am đã nghĩ ra một một phương cách để đối phó và ngăn chặn "hậu họa về sau" (nhưng chính việc làm này mới là họa lớn về sau mà có lẽ ông không biết...) Ông cho đúc tượng hai con bò con bằng vàng, một tượng ông cho đặt tại Đan, (trung tâm vùng cực bắc của vương quốc phía Bắc) và một tượng ông cho đặt tại Bê-tên (trung tâm thờ phượng phía nam của vương quốc ông...). Ông tuyên bố với dân sự rằng: "Những bức tượng này là 'hình ảnh' là 'biểu tượng' của Đấng đã đem các người - người Y-sơ-ra-ên - ra khỏi Ai-cập!" Ông như muốn nói với dân sự rằng "Những tượng này là Chúa đây! Các người khỏi phải đi xuống Giê-ru-sa-lem làm gì cho mệt mỏi, tốn kém..." Tại đây ông vừa được tiếng là người lo cho dân, cho nước... lại vừa được tiếng là người quan tâm đến nhu cầu tín ngưỡng, tâm linh của dân sự(?)

Theo luật pháp Môi-se, Chúa cấm dân sự của Ngài làm ra bất cứ hình tượng hay biểu tượng nào để "tượng trưng cho Chúa" rồi thờ lạ (Xuất Ê-díp-tô ký 20:2-5). Là một người Y-sơ-ra-ên, vua Giê-rô-bô-am chắc là thừa biết điều đó, nhưng có lẽ lúc này lòng tham quyền lực khiến ông gạt qua một bên tất cả, để thực hiện mọi việc theo ý đồ của ông ta. Ông không thể cấm người ta đi thờ phượng Chúa ở đền thờ Giê-ru-sa-lem, nên ông đã "lái sự thờ phượng" của dân sự vào một hình tượng khác để thay thế. Mục tiêu của ông là củng cố quyền lực cho lâu dài, **vì tham vọng cá nhân mà ông đã bất chấp việc làm sai với Luật Pháp Thánh của Chúa, để lại một hậu quả khôn lường cho chính bản thân, gia đình ông và trên tất cả là dân sự của Chúa.** Với ông, dân sự thờ phượng ai thì không quan trọng, mà ngôi vua của ông có tồn tại lâu dài hay không mới là quan trọng. Ông đã lợi dụng tín ngưỡng của dân sự để phục vụ cho mưu đồ chính trị của ông! Nói khác hơn là ông đã lái

sự tín ngưỡng của dân sự đi vào hướng có lợi cho "đế chế" của ông! Bất chấp điều đó là vi phạm Luật Pháp của Chúa.

Ngày nay có biết bao người cũng vì địa vị và quyền lực của mình trên giáo hội, trên tổ chức, mà đã bất chấp mọi thủ đoạn bản tiện, đê hèn để có được địa vị và củng cố địa vị... để rồi hậu quả là Hội Thánh Chúa phải rơi vào một thời kỳ đen tối, bị thể tục hóa, bị "xác thịt cai trị", bị Chúa quả trách và Thánh Linh xa lìa. Muốn thoát ra khỏi cái vòng lẩn quẩn đen tối này cũng không phải là dễ dàng!

Tại đây xin phép được "mở ngoặc" để nói về một số thực tế đang tồn tại mà Hội Thánh của Chúa ở Việt Nam phải đương đầu:

Các thể lực chính trị trong thế gian ở dưới quyền lực của sự tối tăm, luôn tìm cách để chống lại Hội Thánh là vương quốc của Đức Chúa Trời. Nếu sự đàn áp bằng vũ lực: khủng bố, bách hại... không làm hạn chế và tiêu diệt được Hội Thánh thì họ sẽ quay sang phương sách "thỏa hiệp." Họ sẽ lợi dụng bằng cách "hợp thức hóa" sự tồn tại của Hội Thánh và một số chức vụ thánh...dùng "giáo hội" và một số "chức sắc" để làm "bức bình phong" cho một "đế chế có tự do, nhân quyền và tôn giáo..." Các đầy tớ Chúa ngày nay cần phải nắm rõ điều này: **Kẻ thù của Hội Thánh luôn thay đổi chiến lược, phương sách... nhưng không bao giờ thay đổi mục tiêu.** Do đó, **"ân huệ của kẻ thù luôn là một viên thuốc độc hoặc là viên thuốc ngủ bọc đường"** (I Sa-mu-ên. 18:22-25). Ngôi vào bàn của Giê-sa-bên là gián tiếp giết hại các tiên tri thật của Đức Chúa Trời. Mặc lấy "chiếc áo tiên tri của Giê-sa-bên" cấp cho, là tự đưa mình vào "lưỡi gươm của Giê-hu" trong một ngày phán xét sau đó. Xít-ta-lin đã từng tuyên bố với chính quyền Liên xô cũ rằng: "Diệt tôn giáo bằng vũ lực là...ngu!" Mục tiêu tối hậu của chủ nghĩa Mác-xít là nhổ tận gốc mọi tôn giáo – đặc biệt là Cơ-đốc-giáo. Nhổ được thì nhổ, nhổ không được thì gây chia rẽ, tìm cách làm cho băng hoại... (Hoàng Hậu Giê-sa-bên đã từng rủ rê các tiên tri của Chúa ăn nằm với bà ta với mục đích làm cho Tuyển Dân bị băng hoại, mà trước hết là các tiên tri... - Khải huyền 2:20). Chính sách "vừa khủng bố vừa mời gọi thỏa hiệp" đã được Giê-sa-bên áp dụng dưới thời vua A-háp. Những tiên tri nào chấp nhận "đổi mới quan điểm thần học..." một chút, tức là chấp nhận giáo lý "Ba-anh là Đức Chúa Trời" thay vì "Giê-hô-va là Đức Chúa Trời" thì được "công nhận là tiên tri," được tự do đi lại hiên ngang, được "ngồi đồng bàn với Giê-sa-bên." Những tiên tri nào được "nhà nước thừa nhận" sẽ được hưởng chế độ chính sách rõ ràng... (được ngồi dự tiệc hằng ngày với hoàng hậu, được cấp "thẻ tiên tri") Những tiên tri nào từ chối "ân huệ" của Giê-sa-bên, lập tức sẽ bị khủng bố. Một trăm tiên tri thật của Chúa phải chạy trốn và ẩn núp trong hai cái hang, họ phải sống bằng chế độ "ăn đong, uống đếm..." nhờ sự giúp đỡ của quan gia tể Áp-đi-a (I Các Vua 18:3-4). Ngược lại, những "tiên tri thỏa hiệp" thì tiệc tùng liên miên với hoàng hậu Giê-sa-bên... (sau những buổi "tiệc ngồi", "tiệc đứng" là những bữa... "tiệc nằm" với bà ta... - Khải Huyền 2:20). Ê-li phải đi trốn trong khe Kê-rít và..."*nuôi mình bằng sự thành tín của Chúa*" (Thi Thiên 37:3).

Chúa phán qua tiên tri Giê-rê-mi rằng:

*"Này, ta đặt trước mặt các người **con đường sống** và **con đường chết**." (21:8)*

Chúa cũng cảnh báo dân sự của Ngài qua Môi-se rằng:

*"Hãy xem, ngày nay ta đặt trước mặt người **sự sống và phước lành, sự chết và tai họa**, vì ngày nay ta bảo người thương mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, đi trong các đường lối Ngài và gìn giữ những điều răn luật lệ và mạng lệnh Ngài để người sống, gia thêm và Giê-hô-va Đức Chúa Trời người ban phước cho người trong xứ ...Nhưng nếu **lòng người xây trở**, không khứng nghe theo, **chịu dụ dỗ thờ lạy và hầu việc các thần khác** thì ngày nay ta tỏ cùng các người rằng các người hẳn phải tuyệt diệt..." (Phục Truyền Luật Lệ Ký 30:15-18)*

Sách Châm ngôn cũng cho chúng ta một lời nhắc nhở rằng:

*"Có một con đường coi đường chánh đáng cho loài người, nhưng cuối cùng nó thành ra **nẻo của sự chết**" (Châm Ngôn 16:25)*

Một tôi tớ Chúa đã viết: "*Đức tin chính là sự chọn lựa mỗi ngày.*" Ngày nay, các tôi tớ Chúa đang đứng trước sự chọn lựa, đó là: "Thỏa hiệp" hay "Chạy trốn". "Thỏa hiệp" thì bao giờ cũng dễ dàng hơn là "chạy trốn." Thỏa hiệp thì được cấp "thẻ tiên tri", được nhận lãnh "áo tiên tri", được ngồi đồng bàn với "các tiên tri được nhà nước công nhận"v.v...

"Chạy trốn" là khước từ tất cả mọi "ân huệ của nhà nước A-háp" – một nhà nước rắp tâm làm "rối loạn nhà Y-sơ-ra-ên" rồi đổ thừa cho tiên tri của Chúa – Nhà Y-sơ-ra-ên ngày nay là Hội Thánh của Chúa. Ai đã rắp tâm tiêu diệt, làm cho rối loạn và chia rẽ Hội Thánh thì các tôi tớ của Chúa chắc đã biết rõ. Những "bàn tiệc của Giê-sa-bên" ngày nay có thể là những tổ chức dưới danh nghĩa "Đoàn kết tôn giáo vì lợi ích dân tộc" hiến chương của họ có thể là "tốt đạo đẹp đời..." nhưng hãy nhớ rằng chính "nhà nước A-háp" cũng nằm trong sự kiểm soát và quyền lực của Giê-sa-bên – (một bóng ma quyền lực luôn tìm cách hủy diệt Hội Thánh trải qua mọi thời đại), kẻ đã chủ tâm khủng bố và làm băng hoại các tiên tri của Chúa với mục đích tiêu diệt "đạo của Đức Chúa Trời." Chính Giê-sa-bên đã mở ra bàn tiệc để dụ dỗ các tiên tri của Chúa. Bà đem cả thân xác bà ra để "đãi tiệc" cho những ông tiên tri ... "nửa nạt, nửa mỡ" "nửa đạo nửa đời" (Khải Huyền 2:20)... Chẳng có một điều gì thật sự tốt ra từ "Giê-sa-bên." Bên cạnh đó trong sự tể trị của Đức Chúa Trời, "bàn tiệc của Giê-sa-bên" cũng chính là "cái thớt" để chặt đầu những "tiên tri dỏm" là những kẻ háo danh, tham lợi, "*lấy sự tin kính làm nguồn lợi*" coi đạo cũng như đời – chỉ là phương tiện để làm ăn, cầu tiến cho bản thân... mà sau này Chúa đã thực hiện qua lưỡi gươm của Giê-hu (II Các Vua 18-25).

4. Chính trị trong tôn giáo

"Chính trị trong tôn giáo" là những hoạt động nhằm tìm kiếm quyền lực, địa vị, chức sắc... trong tôn giáo của giới chức sắc, tăng lữ. Tất cả mọi hoạt động nhằm mục đích tìm kiếm, củng cố địa vị, nắm giữ quyền lực, chỗ đứng của mình trong tôn giáo vì quyền, vì lợi ích cá nhân... đều là những hình thức "chính trị trong tôn giáo."

Nhân vật Đi-ô-trép mà sứ đồ Giăng đã nói tới trong III Giăng 9 chính là người đại diện cho những thành phần này. Họ là những người có tham vọng muốn cai trị Hội Thánh của Đức Chúa Trời, cầm đầu các tín hữu và luôn tìm cách phủ nhận thẩm quyền thuộc linh của các sứ đồ hoặc là những tôi tớ thật của Chúa. (Những người sinh trưởng trong các gia đình mục sư truyền thống thường rơi vào trường hợp này.) Họ là những người hoàn toàn chưa được tái sinh, đời sống xác thịt, nhưng lúc nào cũng khoác lên người một bộ dạng rất là "thuộc linh," họ biết cách để đánh lừa "cộng đồng Cơ-đốc" làm cho người ta nghĩ về mình như là một người "rất được ơn." "Đóng kịch" trước đám đông là "nghề" của họ. Do đó họ rất dễ trở thành "ông này," "bà nọ" trong Hội Thánh của Chúa. Cha mẹ họ có thể là những người từng được ơn nhưng bản thân họ hiện tại là một "Ma-na-se quỷ quyết quậy phá công việc Chúa" mà tín hữu ít có người biết. Nếu có ai lập ra "Hội thông công" thì họ cũng lập "hội thông công," hoặc có ai làm "tổng quản nhiệm" thì ít ra họ cũng tìm cách làm "tổng quản...xạo." Người khác làm cái gì thì họ cũng làm cái đó. Họ luôn luôn đón đầu những chương trình giúp đỡ con cái Chúa từ ngoại quốc, rồi đem về "làm ơn" cho dân sự để có được nhiều người theo! Không có gì mà họ không làm được. Nhưng cơ bản là họ vẫn chưa được tái sinh trong Chúa. Họ nắm mọi phương pháp, bài bản từ đời ông, đời cha của họ rồi cứ thế mà làm, còn dân sự thì ngây thơ, những người tin kính thì tránh xa họ... và do đó họ dễ dàng làm "ông nọ, bà kia" trong Hội Thánh, còn bản thân họ thì... "chưa có tên trong sách sự sống."

"Tôi đã gửi Hội Thánh một bức thư, vẫn tắt về vấn đề này, nhưng Điêu-trắc (Đi-ô-trép), người ưa cầm đầu các tín hữu, không chịu nhìn nhận thẩm quyền của chúng ta [các sứ đồ]" (III Giăng 9 - Bản dịch của cổ mục sư Lê Hoàng Phu).

Ngày nay dưới danh nghĩa là mở mang "công việc Chúa," người ta đã dựng lên không biết bao nhiêu là tổ chức, là hệ phái ... Người ta đón nhận, cổ xúy cho tất cả mọi quan điểm thần học, miễn là có lợi cho họ về mặt tài chánh và địa vị trong tôn giáo là họ sẵn sàng! Hội Thánh ngày nay đầy dẫy những "Đi-ô-trép," với những người này thì cái gì cũng được miễn là có tiền, có quyền và tạo được thể đứng của mình trong tôn giáo là họ ô-kê (OK), là họ "amen!"

Lời nói của Giê-rô-bô-am nghe có vẻ như ông rất quan tâm đến sự thờ phượng Chúa của dân sự, nhưng sự thật không phải như vậy. Điều ông quan tâm là làm sao để địa vị của mình được củng cố lâu dài. Một số "đầy tớ Chúa" ngày hôm nay cũng vậy. Điều họ quan tâm không phải là Hội Thánh thật của Chúa, là vương quốc của Đức Chúa Trời, là sự cứu rỗi thật sự được đến với đồng hương, tội nhân... Điều mà họ thật sự quan tâm là làm sao để mình có ảnh hưởng nhiều hơn, địa vị của mình được cao hơn, được củng cố hơn, tổ chức của mình được rộng lớn hơn, tiền bạc nhiều hơn, mỗi năm mình đi nước ngoài nhiều hơn... và còn nhiều thứ nhiều hơn khác nữa... Tình trạng thuộc linh của dân sự ra sao? Sự hiệp một trong thân thể Chúa ra sao? Sự yêu thương và cảm thông giữa các thánh đồ ra sao? Tương lai của Hội Thánh và thế hệ trẻ ra sao?... Họ chẳng thèm quan tâm. Các anh em ở miền cao, những "nhà truyền đạo chân đất" cho đến bây giờ, mỗi hai ngày mới có được một bữa cơm ăn với muối ớt, những ngày còn lại là khoai với rau rừng. Một con cá khô nướng lên để vậy mà ăn với họ là hoang phí! Họ phải giả nạt ra trộn chung với muối để mọi người cùng ăn và tiếp tục rao giảng Tin Lành của Chúa. Còn các ông "tổng lãnh đạo," "chủ tịch hiệp hội..." ở thành phố thì nhà lầu xe hơi bóng loáng, tiệc tùng liên miên, nay họp với ban tôn giáo này, mai họp với đại diện tôn giáo nọ... gom góp tiền bạc trong nhà Chúa hối lộ cho quan chức đời này để tổ chức những buổi họp mặt ngoài trời (công viên) rồi quay phim, chụp ảnh gửi ra nước ngoài khoe khoang rằng "chúng tôi đang làm những...việc lớn"!.. (?)

Hỡi những ông "Giê-rô-bô-am" của thời nay! Mong các ông hãy tỉnh ngộ! Đây là sự thật đau lòng! Là tội ác! Các ông đang làm hoen ố lịch sử của Hội Thánh Chúa... các ông có biết không? Hãy ăn năn và xin Chúa chỉ cho mình một lối thoát. Hãy làm như Chúa phán bảo với Môi-se: *"Hãy cởi giày người ra vì nơi người đang đứng là đất thánh"* (Xuất Ê-díp-tô ký 3:5). "Giày dép" là những tiện nghi của thế gian. "Chỗ đứng" của chúng ta hiện nay là "địa vị thánh." Pha-olô dạy chúng ta rằng: *"Từ nay... kẻ dùng của thế gian nên như kẻ chẳng dùng vậy, vì hình trạng thế gian này qua đi"* (I Cô-rinh-tô 7:31) Chúng ta dùng của thế gian (tiện nghi đời này) là vì sự vinh hiển của Chúa mà chúng ta từ bỏ nó là vì sự ích lợi (gây dựng) cho Hội Thánh thì cũng sẵn sàng. Hãy làm "người của Đức Chúa Trời" trong mọi tình huống. Con đường thập tự giá là con đường hy sinh, từ bỏ... là con đường được trải nhuộm bằng máu, mồ hôi và nước mắt... Vác "thập tự giá mạ vàng" đi trên con đường được trải bằng "nhung gấm" chỉ là con đường đưa người ta đến "tổng hành dinh của Con Đại Dâm Phụ ở Ba-bi-lôn" chứ không phải là con đường đưa chúng ta về quê thánh vinh hiển (Khải Huyền 14:8; 17:1,2).

5. Sự thờ phượng đã bị "biến dạng"

"Vua đặt một con ở Bê-tên và con kia ở Đan. Điều này đã trở thành một tội lỗi. Vì dân chúng đi đến tận Đan để thờ phượng trước con bò con ấy." (I Các Vua 12:29, 30)

Bản chất sa ngã của con người là luôn tìm cách để xa lánh Đức Chúa Trời và thích sự thờ lạy hình tượng (Rô-ma 1:19-23). Điều này chứng minh qua lịch sử của tuyến dân kể cả lịch sử

của Hội Thánh. Bản chất đó giống như một con heo dù đã được tắm rửa sạch nhưng khi có cơ hội thì nó sẵn sàng lăn xuống vũng bùn (II Phi-e-rơ 2:22), dân Y-sơ-ra-ên khi ra khỏi Ai cập, chỉ 40 ngày vắng bóng Môi-se là họ đã dựng lên tượng bò vàng để thờ lạy. Vua Sa-lô-môn nổi tiếng khôn ngoan, yêu mến Đức Chúa Trời nhưng khi về già cũng đã chịu theo ý của các hoàng hậu mà cho phép dựng và thờ lạy hình tượng khắp nơi trong xứ. Giáo Hội Công giáo ngày nay dù cho mình là "Hội Thánh" là "dân sự của Chúa" nhưng họ cũng không thể từ bỏ được sự cám dỗ này.

Vua Giê-rô-bô-am đã cho làm hai tượng bò con bằng vàng cho đặt một cái ở Đan và một cái ở Bê-tên và biến hai nơi này thành hai trung tâm thờ phượng chính của vương quốc phía Bắc. Ông nói với dân sự rằng đó là "biểu tượng" của Chúa - *"Đấng đã đem các người ra khỏi Ai-cập."* Có lẽ đa số người dân nghĩ rằng: "Con bò là tượng trưng cho sức mạnh. Nó được làm bằng vàng - tượng trưng cho sự vinh hiển. Chúa là Đấng Mạnh sức và Vinh hiển" - rất là **hợp lý** - **nhưng không phải là chân lý**. Đây là căn bản của những tà thuyết và giáo lý sai lạc. **Rất nhiều giáo lý ngày nay nghe rất là "có lý", rất "hợp lý", nhưng chưa hẳn, hoặc có khi là ngược lại với chân lý** (Giáo Lý Thịnh Vượng là một điển hình). Chúng ta chỉ tin và sống theo "chân lý" chứ không phải là làm theo những điều "có lý." Người ta kéo nhau đi thờ lạy con bò vàng mà bảo rằng đó là Chúa! (?) và rồi Kinh Thánh chép: *"Điều đó trở thành một tội lỗi."*

Giê-rô-bô-am không phải là một "nhà sáng lập tôn giáo." Ông làm tất cả chỉ để củng cố địa vị và giữ gìn ngôi báu của mình. Điều đó cũng giống như ngày nay: Người ta lập lên nhiều giáo phái, hệ phái, tổ chức... không phải là vì người ta ngưỡng mộ một giáo lý nhưng đôi khi đó chỉ là một lý do để người ta tạo lập "để chế riêng cho mình" giống như Giê-rô-bô-am. - Ông đã đẩy cả một thể hệ vào con đường tội lỗi.

Một số lãnh đạo trong Hội Thánh ngày nay, mặc dù ngay từ đầu đã được Chúa chọn lựa, xúc dầu và lập lên để chặn dắt dân sự của Chúa. Tuy nhiên, sau khi "lên ngôi", họ cũng làm giống như Giê-rô-bô-am. Họ làm tất cả chỉ vì cái "ngôi báu tổng quản" của mình. Họ cũng "rào chớ, ngăn sông..." cấm không cho "dân sự", nhân sự của mình giao lưu qua lại với những hệ phái khác. Họ cũng có những biện pháp để "trừng phạt", "xử lý" những ai đã "vượt rào" để giao lưu thông công với những anh chị em trong cùng thân thể của Chúa.

Những con "bò vàng" ngày nay là những "tín lý" mới nghe thì có vẻ như "có lý" nhưng tìm hiểu kỹ thì không phải là "chân lý" mà dân sự thì "không để ý" và cũng không "đủ trí" để phân biệt đâu là "Thánh ý..." của Chúa!

Ngày hôm nay "Thánh ý" của Chúa đã trở nên một điều rất xa lạ đối với phần nhiều các lãnh đạo trong Hội Thánh nói chung và trong các hệ phái Cơ-đốc nói riêng.

6. Sự "phong thánh... lộn tùn phèo!"

"Vua cũng cho xây những đền miếu trên những nơi cao và bổ nhiệm các thầy tế lễ, là những người từ mọi thành phần trong dân chứ không phải là con cháu Lê-vi" (I Các Vua 12:31)

Để đáp ứng "nhu cầu tín ngưỡng cho dân sự," Vua Giê-rô-bô-am đã cho xây cất nhiều đền miếu trên những nơi cao (đỉnh đồi, triền núi ...) mục đích của vua là làm cho "no nê" lòng "đói khát tín ngưỡng" của dân sự để họ "quên đi Đức Chúa Trời ở Giê-ru-sa-lem". Người dân có thể thực hành nhu cầu tín ngưỡng (thờ phượng Chúa) bất cứ nơi đâu trong nước của vua miễn là không còn liên tưởng gì đến Giê-ru-sa-lem nữa. Giê-rô-bô-am không biết rằng việc làm này đã dẫn đến không biết bao nhiêu là tội lỗi. Ông đã đưa dân sự của Chúa đến một đường lối thờ phượng Chúa sai trật theo ý muốn của Đức Chúa Trời. Những nơi cao đó dần dần về sau đã biến thành những nơi mê tín đầy quyền lực tối tăm và dị giáo...

Ngoài ra để có người "chủ tọa", "trụ trì" ở những nơi cao như vậy ông phải có một lực lượng "các thầy tế lễ" làm việc ở những nơi đó. Để làm việc này ông đã cho tuyển chọn từ mọi thành phần trong dân chúng và bổ nhiệm vào "chức tế lễ" để "thi hành phận sự" ở những nơi cao đó. Điều này lại thêm một tội lỗi nữa. Theo luật của Môi se, Chúa quy định chỉ những người nào thuộc dòng họ Lê-vi mới được làm chức tế lễ (Ê-xê-chi- ên 44:15). Nhưng tại đây Giê-rô-bô-am đã chọn những người không thuộc chi tộc Lê-vi. Mặc dù đã được Chúa cảnh cáo qua một tiên tri trẻ ẩn danh, từ vương quốc phía Nam đi xuống. **Vị tiên tri này đã nhân danh Chúa mà rao ra một sứ điệp chống lại việc làm của Giê-rô-bô-am**, kèm theo sứ điệp là một phép lạ đã xảy ra "bàn thờ nứt, tro trên bàn thờ đổ xuống..." nhưng Giê-rô-bô-am vẫn không hết lòng ăn năn song cứ tiếp tục trên con đường tội ác của mình. "Sau việc đó Giê-rô-bô-am vẫn không xây bỏ đường lối mình" (I Các Vua 13:33-34). Chi tiết của những việc này về sau đã bị Vua A-bi-gia lên án, ông nói rằng những người đi theo Giê-rô-bô-am là **"những kẻ du đảng, đồ phạm hèn đều hiệp lại theo người, chúng nó tự làm mình ra mạnh"** (II Sử Ký 13:7).

Sức mạnh của Giê-rô-bô-am là sức mạnh của "xác thịt", của "bè đảng", sức mạnh của lũ "du côn ...dùng đạo để tạo đời" dùng tôn giáo để phục vụ và thỏa mãn những ham muốn quyền lực và giàu sang... bắt chấp mọi hệ quả về sau... Sức mạnh này không đến từ Chúa nhưng đến từ bản tánh xác thịt của con người. Đó là sức mạnh của những kẻ **"lấy bụng mình là chúa mình...chỉ tư tưởng về việc thế gian"** (Phi-líp 3:19) **"coi sự tin kính như là nguồn lợi"** (I Ti-mô-thê 6:5). Những người tin kính, đầy đầy Thánh Linh thì sức mạnh của họ đến từ Chúa để gây dựng Hội Thánh và công việc của Chúa. Ngược lại, những người không tin kính ("xác thịt") thì họ cũng có sức mạnh. Nhưng sức mạnh đó không đến từ Chúa. Sức mạnh đó thuộc về thế gian, xác thịt và ma quỷ. Người đời gọi đó là: "Mạnh vì gạo, bạo vì tiền". Sức mạnh này chỉ tàn phá Hội Thánh và công việc Chúa mà thôi.

Lợi dụng phong trào phần hưng trước đây cũng như trong hoàn cảnh hiện nay, một số "vị lãnh đạo" đã vì lợi ích riêng mà lôi kéo và "làm lễ tấn phong" cho những người mà xét về mặt thuộc linh cũng như về mặt nhân cách, những người này chỉ là những thành phần... "chùi mũi còn chưa sạch". Rồi khi cái đám "chức sắc trẻ con này" vừa "đủ lông đủ cánh" thì chúng nổi lên làm những trò kinh rợn: chúng quay sang "lật đổ" chính người đã lập ra mình, "cướp ngôi..." đẩy "thầy của mình" ra khỏi tổ chức, biến ông thành một "kẻ ăn mày quốc tế!" Từng nhóm nhỏ cũng chẳng "ăn thua gì," người ta tập hợp những "ông vua" lại để lập lên "liên minh những ông vua" rồi những "hiệp hội fe-lô-ship"...?... Một đám "bát nháo, hỗn quân, hỗn quan", tham những, lạm quyền, hư danh, tư lợi...

"Những kẻ du đảng, đồ phạm hèn... chúng nó tự làm mình ra mạnh" (II Sử Ký 13:7)

Vua A-bi-gia tiếp rằng: "...bất cứ ai đem một con bò tơ đực, bảy con dê đực đến dâng để xin thụ phong thì sẽ được làm thầy tế lễ ..." (II Sử Ký 13:9) Như vậy, việc tấn phong bừa bãi, "mua quan bán chức" trong tôn giáo cũng đã diễn ra dưới thời Giê-rô-bô-am một cách phổ biến và tự nhiên.

Những gì đã xảy ra dưới thời của Giê-rô-bô-am thì cũng là những gì đang diễn ra trong các Hội Thánh Tư Gia và trong các "hiệp hội thông công" ngày nay:

a) Lập lên những "nơi cao" để thu hút sự thờ phượng của dân sự:

Ngày nay để thu hút số đông dân sự (tín hữu) theo mình, một số các ông "lãnh đạo" đã "sưu tầm" và "tôn lên" những giáo lý, những thần học nghe rất mới, rất lạ và rất "không đụng hàng..." Họ cho những giáo lý, thần học truyền thống xưa nay là lỗi thời, là sai lạc... Họ cho những gì mà họ đang theo và đang cố xúy là "sự mặc khải mới..." Nhưng mục đích sâu xa của họ là để thu hút nhiều người theo mình và tạo được một "chiếc ngai tổng quản." Nào là "Đức Chúa Trời Một Ngai", nào là "Đức Chúa Trời Hai Ngai", nào là "làm báp tem lại

chỉ trong danh Jesus" v.v...và v.v... Họ làm như thể họ quan tâm đến đức tin và sự thờ phượng Chúa của dân sự nhiều lắm, nhưng sự thực là họ chỉ muốn lôi kéo và tập hợp số đông đi theo mình và nếu như họ áp dụng những "bài bản cũ mèm" của lớp "đàn anh đi trước" thì "xưa mất rồi" ai thèm nghe nữa... và đó chính là những "nơi cao trong bụi rậm" của thời đại ngày nay. Nơi đó đây "mê tín" và "quyền lực của sự tối tăm" mà nguyên nhân chỉ vì lớp "đàn anh đi trước" đã để lại những tấm gương "quá tốt!"

b) "Gắn lon..." bừa bãi!

Ngày nay để có được một lực lượng gọi là "mục sư đoàn" của "giáo hội" mình người ta cũng đua nhau "gắn lon", "phong chức" từ trên xuống dưới, từ trái sang phải... bất kể mọi thành phần. Đôi khi sự tấn phong như vậy nó chỉ là một miếng giấy không tốn kém nhưng lại là "ân huệ" của cấp trên cho những người "chưa có lon" là "sợi dây ràng buộc" của mấy "ông tổng quản" với thành phần cấp dưới... và đây chính là nguyên nhân mà nhiều "giáo hội" bỗng dưng có một lực lượng "mục sư đoàn" chỉ trong một thời gian rất ngắn. Sự phong chức như kiểu trên đây đôi khi còn là "quà khuyến mãi" để lôi kéo người ta gia nhập "giáo hội..." (?)

c) "Buôn quan bán chức" trong... tôn giáo

"Bất cứ ai đem một con bò tơ đực, bảy con dê đực đến dâng để xin thụ phong thì sẽ được làm thầy tế lễ..." (II Sử Ký 13:9)

Khi mới "lập quốc," vì nhu cầu "cấp thiết" nên Giê-rô-bô-am đã "tấn phong miễn phí" cho tất cả những thường dân đến để xin "đăng ký làm thầy tế lễ." Nhưng về sau có lẽ con số đã tạm đủ nên những ai muốn có chức "tế lễ" thì phải mang theo "lễ vật" là "một con bò đực và bảy con dê đực." Đàn gia súc của Giê-rô-bô-am đã trở nên bậc nhất về số lượng thời bấy giờ và ông đã trở nên "rất thịnh vượng" nhờ những vụ "ban phát ân huệ" như thế này...

Một số "giáo hội" ngày nay, trong những ngày trước khi "đại hội bầu cử" cũng thường xuất hiện một vài "chuyên gia vận động hành lang" sốt sắng viếng thăm nhiều nhân sự với những "phong bì" khá dày, đôi khi còn kèm theo những lời hứa hẹn sẽ bổ nhiệm vào những vị trí khá quan trọng trong "ban lãnh đạo mới..." và sau đó thường là những ông "đương kiêm tổng quản," "đương kiêm chủ tịch hiệp hội..." lại tiếp tục "được ơn đặc cử," còn những người ngay thẳng, thanh liêm, không tiền... lại tiếp tục làm "phó thường dân Cơ-đốc!" Sự đời nó luôn luôn là thế, chẳng có gì mới ở dưới mặt trời."

7. Phục vụ cho thần tượng riêng

"Vua cũng cho xây cất đền miếu trên những nơi cao và bổ nhiệm các thầy tế lễ... rồi vua đến dâng các sinh tế trên bàn thờ. Vua làm điều ấy tại Bê-tên, dâng sinh tế cho con bò mà vua đã làm nên." (I Các Vua 12:31-32)

Để thuyết phục dân sự thay đổi hình thức và nơi chốn thờ phượng, vua Giê-rô-bô-am chẳng những cho xây cất những đền miếu trên những nơi cao (triền núi, đồi cao...) xây đúc hình tượng bò con, bổ nhiệm thầy tế lễ...mà đích thân ông đi đến và dâng tế lễ cho tượng bò con bằng vàng mà ông đã cho dựng lên đó. Ông làm những điều đó như để nói với dân sự rằng: "Chúng ta đang thờ phượng và phục vụ Chúa – Đấng đã đem chúng ta ra khỏi Ai-cập" (I Vua. 12:28). Và rồi cả dân sự đã bị "thuyết phục", họ đi đến thờ lạy con bò vàng và dâng tế lễ trên những nơi cao mà vua đã dựng lên mà cứ tưởng là mình đang thờ phượng và phục vụ Đấng đã giải cứu mình ra khỏi Ai-cập. **Sự tin kính của dân sự đã bị đánh lừa, lòng trung thành và tận tụy của họ đã đặt sai chỗ.** Họ đang làm một việc tội lỗi, chọc giận Chúa mà cứ tưởng là mình đang làm đẹp lòng Chúa, đang phục vụ Đức Chúa Trời!?

Ngày nay cũng đang xảy ra những hình thức tương tự. Các "lãnh đạo" khi đã lập được một "đế chế nho nhỏ" rồi thì tìm mọi cách để "đánh bóng" tên tuổi của tổ chức, hệ phái của mình... Họ "xả thân" vì cái tổ chức, hệ phái, giáo phái mà mình đã lập ra rồi dạy cho dân sự cũng làm như vậy. Họ "thờ lạy việc tay mình làm ra..." mà cứ cho là mình đang hầu việc Chúa. Họ chọc giận Đức Chúa Trời mà cứ ngỡ là mình đang "tận hiến". Hội Thánh ngày nay đầy dẫy những xung đột, bè phái, thoái hóa, tiêu cực ... Hội Thánh ngày nay chẳng khác gì những "đế chế của loài người", là những "câu lạc bộ tôn giáo..." nhiều giáo hội (Hội Thánh) ngày nay giống như những "nơi cao" của Giê-rô-bô-am đầy dẫy quyền lực của con người, loạn lạc và mê tín...

"Hỡi dân ta, kẻ dẫn người làm cho người sai lạc và họ phá hoại đường lối người" (Ê-sai 3:11)

Các lãnh đạo trong Hội Thánh ngày nay họ đang "dẫn dắt" dân sự hay họ chỉ "lợi dụng" dân sự để làm "ông này, bà nọ...", để "ăn trên ngồi trước"? Họ có đau lòng khi đời sống thuộc linh của dân sự Chúa đang sa sút trầm trọng hay họ chỉ lo dành "ghế," lo củng cố tổ chức, địa vị? Ai là người chịu trách nhiệm khi dân sự của Chúa bị sai lạc trong đời sống thuộc linh và đường lối tin kính? Các lãnh đạo trong Hội Thánh ngày nay dường như chỉ thích làm người "đại diện cho dân sự" khi có một "nguồn lợi" nào đó... còn khi đứng trước "sự đổ nát thuộc linh" trong Hội Thánh thì chẳng thấy ai có tiếng nói gì.. Thật là khó hiểu!?

"Vậy hãy nhớ lại người đã sa sút từ đâu, hãy ăn năn và làm lại những công việc ban đầu của mình, bằng chẳng vậy ta sẽ đến cùng người, nếu người không ăn năn thì ta sẽ cất chơn đèn của người khỏi chỗ nó" (Khải Huyền 2:5)

"Vậy, nếu sự sáng trong người chỉ là tối tăm, thì sự tối tăm này sẽ lớn biết là dường bao" (Ma-thi-ơ 6:23)

Hội Thánh là "muối của đất là ánh sáng của thế gian". Nhưng "muối" có thể "mất mặn" và "ánh sáng" có thể trở nên "tối tăm" một khi chơn đèn đã bị cất khỏi. Ánh sáng là điều rất quý và rất cần nhưng nó cũng rất là mong manh. Ánh sáng phụ thuộc vào "chơn đèn." Chơn đèn mà cất khỏi thì ánh sáng cũng không còn và sự tối tăm bao phủ. "Nơi thánh" chỉ còn là "nơi tối tăm," ngọt ngào và người ta "đụng nhau" vì "không có ánh sáng." Sự "xung đột" đã xảy ra khắp nơi hằng ngày trong Hội Thánh, phải chăng vì ánh sáng đã bắt đầu lu mờ vì dầu trong đèn đã vơi cạn mà người ta chẳng hề để ý? Thánh Linh có còn được Hội Thánh tôn trọng, yêu mến và vâng phục nữa hay không, hay chỉ còn là Đấng "nằm trong các kệ sách" của Hội Thánh và các gia đình Cơ-đốc?...

Hỡi quý ông bà anh chị em là những Cơ-đốc nhân Việt Nam, là những con cái và tôi tớ thật của Chúa! Xin hãy nghe tôi nói. Tôi xin nói với tất cả sự nghiêm túc rằng Hội Thánh người Việt Nam đang đứng trước nguy cơ "bị bỏ lại." Rất nhiều tôi tớ và Cơ-đốc nhân Việt Nam có thể sẽ bị "xóa tên khỏi sách sự sống" (Khải Huyền 3:5) vì lối sống "*lấy bụng mình làm chúa mình*", "*lấy sự đáng hổ thẹn làm vinh hiển*". Nhiều tôi tớ và con cái Chúa ngày nay lo "*tích lũy của cải cho riêng mình trong những ngày sau rốt*" (Gia-cơ 5:3)... Tất cả những điều đó nói lên rằng họ chưa thật sự được tái sinh và là bằng chứng chống lại họ trong ngày phán xét của Chúa. Quý vị có đau lòng không?!

Đây có phải là lúc chúng ta ngồi đó mà cãi cọ, tranh giành, lo bảo vệ những cái gì đó thuộc riêng về mình mà bỏ mặc Hội Thánh Chúa trong sự đổ nát hoang tàn thuộc linh không? Chúng ta mỗi người đều có những yếu đuối cá nhân, những sai lầm nhất định,... nhưng Hội Thánh của Chúa chính là "Mái nhà chung" của chúng ta, là "Tổ quốc", là "Non sông". Khi "*sơn hà nguy biến*" chính là lúc chúng ta phải gác lại những "thù riêng" hy sinh cả đến những gì cao quý nhất để cùng nhau "cứu nước" thì chúng ta mới xứng đáng là một "người con anh hùng của tổ quốc, của non sông..." xứng đáng làm người, thế hệ mai sau mới có cái

để mà tự hào về cha anh của nó... Giành nhau "miếng ăn," giành nhau cái "ghế" trong khi "non sông nghiêng đổ, sơn hà nguy biến"; nếu không phải là một lũ hèn nhát thì cũng chỉ là một đám bạc nhược: "*Lúc nguy biến thì co đầu rút cổ, thời thái bình thì vỗ bụng ăn xôi...*" lấy danh lợi chức quyền làm mục tiêu phấn đấu...Máu oan hồn của 80 triệu người dân Việt Nam hư mất sẽ kêu lên từ địa ngục, mà buộc tội ai nếu không phải là chúng ta - những Cơ đốc nhân trong thế hệ của những ngày sau rốt "*ham ăn mê ngủ*" này?! Hãy đổ nước mắt nhiều hơn nữa cho chính mình, cho Hội Thánh của Chúa ngày hôm nay và cho dân tộc Việt Nam thân yêu của chúng ta.

Hãy nghe lời kêu gọi của tiên tri Giê-ê-n cho dân sự của Chúa trong những ngày sau rốt này:

*"Đức Giê-hô-va phán: **Bây giờ hãy hết lòng trở về cùng ta, kiêng ăn khóc lóc và buồn rầu.** Hãy xé lòng các ngươi và đừng xé áo các ngươi, khá trở lại cùng Giê-hô-va Đức Chúa Trời các ngươi, vì Ngài là nhơn tử và hay thương xót, chậm giận và giàu ơn, đổi ý về sự tai vạ. Ai biết được Ngài sẽ chẳng xây lòng đổi ý, chẳng để lại phước lành sau mình, tức là của lễ chay, lễ quán cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi, hay sao?..."*

*Hãy thổi kèn trong Si-ôn; hãy định sự kiêng ăn, gọi một hội đồng trọng thể! Hãy nhóm dân sự, biệt riêng hội chúng nên thánh; hãy mời các trưởng lão đến đó! Hãy họp lại các con trẻ và những đứa đờng bú vú! Người chồng mới khá ra khỏi buồng mình, người vợ mới khá ra khỏi chốn động phòng! **Các thầy tế lễ, là những kẻ hầu việc Đức Giê-hô-va khá khóc lóc giữa hiên cửa và bàn thờ, và nói rằng: Hỡi Đức Giê-hô-va, xin hãy tiếc dân Ngài, và chớ để cơ nghiệp Ngài bị sỉ nhục và bị các nước cai trị! Làm sao để người ta nói giữa các dân tộc rằng:***

Nào Đức Chúa Trời chúng nó ở đâu?" (Giê-ê-n 2:12-17)